

No miris el mar

Abraça la filla i l'estreny fort contra el seu pit. Mira al seu voltant amb recança, no hi ha res on aferrar-se: edificis enrunats, pols, deixalles, rates afamades que llancen crits amb desfici... Casa seva s'ha convertit en una ciutat fantasma plena de desolació. Els obusos van caient en un degoteig incessant, el so dels trets forada el seu cervell i espanta la seva nena. Se n'han d'anar.

Fata, ninona, ni aigua no tenim, ni vida. Per això et vaig portar al món? Hem de marxar. Tu i jo, ben soletes. Malek és mort i el teu germà fa set dies que no apareix; també deu ser mort, pobrissó. Ningú no ens pot ajudar. No podem esperar més. Fugim, ninona, fugim.

Fa tres dies que caminen. S'han afegit a una corrua de fugitius que travessen camps ressecs i polsegosos. Han d'arribar a Turquia com sigui. Ara, la preocupació primordial és aconseguir aigua i menjar per a la Fata i fugir, fugir, marxar, caminar, salvar-se. Els ronyons li diuen que no pot més, tot d'agulles feridores li fiblen dolorosament l'esquena a cada pas que fa, però cap mal del seu cos ni de l'ànima no l'aturarà; no pot fer altra cosa. Si fos només ella, faria mesos que s'hauria abandonat a la mort, però hi ha la Fata, el seu tot.

La gent s'atura, han arribat a la frontera. Empentes, crits, renecs, però passen. Ho aguantarà tot, el tiet les espera a Dinamarca. Els han anat enfurtegant a la planta baixa d'un edifici mig enrunat on fa temps que s'hi espera una multitud de persones cansades i famèliques. S'ajau a terra amb la Fata entre els seus braços. La gent calla, rendida, desesperançada. Reconeix el Kawa, un veí d'Alep, que s'ha posat a cantar una tonada popular kurda: “Ei, destí, per què m'has deixat sol sense els meus amics? Tinc 14 anys però sembla que sigui un vell. Ei, destí, pateixo per tants problemes i tinc tanta

amargor...”. Les llàgrimes li neguen els ulls. Qui sap si tornarà a veure mai més el seu país estimat. Abraça més fort la Fata, que s’ha adormit, exhausta, la besa amb dolçor i tanca els ulls esgotada.

Fata, ninona, fa mesos que som aquí encallades. Ha arribat l’hivern i tot continua igual. Sort en tenim de la sopa que ens dóna cada dia aquesta gent, però això no és vida per a ningú, ens hem d’escapar. Ens afegirem a les famílies del Kawa i del seu cunyat. Ja coneixes els seus fills i, fins i tot, algun dia has jugat amb en Khalid. No tinguis por, nineta, agafa’t fort i abraça’m. Tot anirà bé.

És fosc. Treu una part dels estalvis de dins d’una bosseta que duu enganxada al cos i els dóna amb desconfiança a l’home que li ha indicat en Kawa. Pugen al darrere d’un camió vell, tots amuntegats, aguantant una pudor d’excrements de no sap quins animals. Fa hores que avancen en direcció a l’oest, segurament per carreteres secundàries i per camins sense asfaltar; sembla que el trajecte no s’hagi d’acabar mai. La Fata necessita beure i menjar, però per què no paren? S’ha fet de dia i de nit una altra vegada. El camió, finalment, s’atura i algú obre la porta. L’olor salada i humida que li omple els narius indiquen que són a prop de la costa. S’han d’amagar encara en un bosc espès. Els homes negocien acaloradament. Algú ha portat unes garrafes d’aigua i n’hi pot donar a la Fata. Ella beu també, amb ràbia.

Fa hores que s’esperen aguantant ratxes de vent que li llencen gotes de pluja a la cara com si fossin fuetades. Li han dit que molt a prop, a l’altra banda del mar hi ha l’illa de Lesbos. Ha donat tot el que li quedava dels estalvis a un home de cara fosca, que gairebé li ha arrabassat els diners de la mà amb un gest impacient. Intenta subjectar l’armilla salvavides que li han donat a la Fata, però li ve molt grossa. Li lliga tan bé com pot i fa veure que no té por malgrat que les onades que moren a la platja l’omplen de

mals presagis. Ha arribat el moment de pujar a la barca que els espera, el soroll del vent és eixordador, l'aigua gelada li sega les cames, però aguanta la Fata ben enlaire i la passa amb angoixa a un home perquè l'ajudi a pujar. Quan és a dalt de la barca s'arrapa a la seva filla amb urgència. Res no les separarà.

El vaivé de les onades és incessant. La tempesta no amaina i les ràfegues de vent sembla que hagin augmentat. Tot i que fa dos dies que no ha menjat res, no pot evitar que li surti un vòmit de bilis juntament amb un crit de desesperació.

Perdona'm Fata, bonica. Perdona'ns. No he sabut fer res més. Resem, amor meu, resem. Agafa't fort i resa amb mi.

Com si s'obrissin les portes del més enllà, un soroll escruixidor de fustes que s'esberlen s'afegeix al del vent i les onades i una força irresistible les llença a l'aigua afamada que les engoleix. Abraçades se submergeixen uns instants que semblen eterns, però emergeixen a la superfície empeses per una voluntat més violenta encara. S'aferra amb un braç a una fustota salvadora que sura enmig de les restes escampades de l'embarcació i amb l'altre braç subjecta la seva nena amb fermesa.

De no sap on, han vingut unes llanxes amb homes que els ajuden a arribar a terra ferma, però una imatge esgarrifosa trenca l'alegria momentània de la salvació. Ofega un crit d'horror mentre es tapa la cara amb les mans, ha reconegut la samarreta vermella, els pantalons blau marí i les sabatetes negres d'en Khalid, el fill petit d'en Kawa, que jau a la platja bocaterrosa, com si besés les onades, abandonat a la força terrible de la mar.

No Fata, no. No miris! Respira! Agafa't a mi. No em deixis anar, nineta. Respira! No miris el mar, Fata, no el miris! Tanca els ulls, amor meu; plora, sí, plora, però no miris el mar.